

Wiesław Walentukiewicz

Definicje deiktyczne a pojęcia

**Badania z pogranicza filozofii języka
i psychologii kognitywnej**

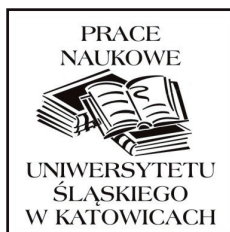
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego

Katowice 2011

Definicje deiktyczne a pojęcia
Badania z pogranicza filozofii języka
i psychologii kognitywnej

*Rodzicom i Babci Anastazji
poświęcam*

NR 2865

Wiesław Walentukiewicz

Definicje deiktyczne a pojęcia

**Badania z pogranicza filozofii języka
i psychologii kognitywnej**

Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego

Katowice 2011

Redaktor serii: Publikacje Wydziału Etnologii i Nauk o Edukacji
Robert Mrózek

Recenzenci
Mieszko Tałasiewicz
Urszula Żegleń

Spis treści

Wstęp	7
1. Aspekt metodologiczny badań nad definicjami deiktycznymi	19
1.1. Wprowadzenie podstawowych terminów związanych z definicjami deiktycznymi	21
1.2. Pojęcie <i>próbka</i> i typy próbek	23
1.3. Typy nazw definiowanych deiktycznie	26
1.4. Podstawowe schematy definicji deiktycznych	29
1.5. Zagadnienie kryteriów definicji deiktycznych	35
1.6. Krótkie podsumowanie	36
2. Fizjologiczny i kulturowy aspekt badań nad referencją. Filozoficzne uwagi o pojęciach i przedmiotach	37
2.1. Budowanie pojęć dla przedmiotów ze względu na wydatność fizjologiczną	38
2.2. Budowanie pojęć dla przedmiotów ze względu na ważność kulturową	47
2.3. Budowanie pojęć dla nazw-dźwięków	50
2.4. Filozoficzne uwagi dotyczące pojęć i przedmiotów	57
2.5. Krótkie podsumowanie	68
3. Zagadnienie pojęć w analizie definicji deiktycznych. Nazwy podstawowe	70
3.1. Aspekt metodologiczny badań nad pojęciami	70
3.2. Uwagi psychologów o kategorii poziomu podstawowego	78
3.3. Podobieństwo ogólne	85
3.4. Próba opisu z perspektywy filozoficznej trzech poziomów kategoryzacji dla cech i relacji	99
3.5. Nazwy podstawowe a terminy spostrzeżeniowe	101
3.6. Podsumowanie	103
4. Filozoficzny i psychologiczny aspekt badań nad referencją	106
4.1. Wstępne określenie warunków skutecznej referencji	106

4.2. Warunki dla ustanowienia relacji nazywania	108
4.3. Argumenty za niewystarczalnością przyczynowej teorii odniesienia	110
4.4. Niejednoznaczności semantyczne	125
4.5. Krótkie podsumowanie	127
5. Akty nazywania i definicje ostensywno-indukcyjne nazw ogólnych odwołujące się do relacji	129
5.1. Definicje deiktyczne ustanawiające związki nazywania	129
5.2. Aspekt metodologiczny badań nad oznaczaniem	134
5.3. Schematy definicji deiktyczno-indukcyjnych oparte na podobieństwie ogólnym	138
5.4. Krótkie podsumowanie	154
6. Definicje deiktyczne nieodwołujące się do relacji	156
6.1. Argumenty popierające wpływ języka na tworzone kategoryzacje i 'łamanie' kategoryzacji opartych na percepcji	156
6.2. Od podobieństwa ogólnego do cech	158
6.3. Definicje deiktyczne nazw ogólnych odwołujące się do cech	162
6.4. Definicje deiktyczne imion własnych oraz deskrypcji określonych	181
6.5. Krótkie podsumowanie	194
Zakończenie	195
Bibliografia	198
Indeks osobowy	213
Indeks rzeczowy	219
Summary	225
Zusammenfassung	227

Wstęp

Na wstępie należałoby zadać sobie pytanie: czy warto prowadzić badania nad definicjami deiktycznymi?

Jedni (np. KOTARBIŃSKA 1959; WAISMANN 1965; WITTGENSTEIN 1972) uznają, że definicje ostensywne, wprowadzając pierwsze nazwy, stają się podstawowym narzędziem każdego języka potocznego, inni (np. CRAIG 1998) pomijają je w pracach naukowych — w aktualnej encyklopedii filozofii (zob. *Routledge Encyclopedia of Philosophy* — CRAIG 1998) nie ma nawet hasła „definicje deiktyczne”.

Definiowanie, w szczególności definiowanie deiktyczne, jest czynnością wyjątkową i charakterystyczną dla istot ludzkich. Aby wykazać, jak ważną rolę może odegrać ten typ definicji, wspomnijmy tylko o kilku przypadkach. Pewien wykładowca na wydziale stomatologii skarżył się, że studenci nie rozumieją, czym jest przestrzeń międzyzębowa, mimo podania poprawnego opisu (definicji słownej). Twierdził też, że najlepiej pokazać na konkretnym przykładzie lub modelu, czym jest ta przestrzeń. Jeśli chodzi o barwy, to najwłaściwiej byłoby objaśnić, do czego odnosi się nazwa „zielony” nie przez opis, lecz przez pokazanie przykładów. Nie wyjaśnimy komuś, czym jest miłość, jeśli on sam jej nie przeżyje. Żaden opis nie jest w stanie oddać piękna zachodzącego na pustyni słońca, to trzeba po prostu zobaczyć.

Ostensja i nauczanie oparte na pokazywaniu odgrywają ważną rolę w dydaktyce (zob. np. SZUŚCIK 2006) i nie chodzi tu tylko o wprowadzanie słów do języka, lecz także o lepsze zrozumienie wyrazów, które jakby znamy, podano nam bowiem ich definicje słowne. Korzystamy z rysunków i komputerowych obrazów. Korzystamy z modeli przedstawiających układ kostny czy też narządy wewnętrzne człowieka i zwierząt. Mamy atlasy anatomiczne. Posiadamy katalogi psów, kotów, ziół i grzybów. Są tam pokazane dobre przykłady po to, aby można było porównać z nimi jednostkowe egzemplarze i w sposób bezproblemowy umieć rozstrzygnąć — należy do zbioru czy nie należy. Prezentujemy pomysły budowy domów w postaci projektów.

W podręcznikach aż się roi od obrazów przedstawiających różne modele, stany fizyczne albo chemiczne, np. równowagę między „cząsteczkami parującymi z kryształu jodu i cząsteczkami osiadającymi na powierzchni kryształu” (PAULING, PAULING 1983, s. 46). Posługujemy się modelami różnych cząsteczek, np. cyklopropanu. Kule i pręty mają przedstawić układ atomów oraz powiązań między nimi. Percepcja oraz odwoływanie się do modeli obiektów pozwalają uczniowi lepiej zrozumieć, co nauczyciel ma na myśli. Uwaga ta dotyczy także nauki.

Wiedza naukowa jest nie tylko zbiorem zdań. W pewnych dyscyplinach, np. paleontologii, ważne są eksponaty. Żaden opis nie jest w stanie oddać wyglądu np. skamieniałości. Ich kształtu, szczególnie krzywizn, nie jesteśmy w stanie opisać za pomocą skończonej liczby zdań, chyba że mamy matematyczne wzory opisujące te krzywizny¹.

Można zastanawiać się, czy badając definicje deiktyczne, nie zajmujemy się czymś banalnym. Nic bardziej błędnego. Zwróćmy uwagę tylko na jeden z problemów. Jak to się dzieje, iż nadawca definicji, używając zwrotów o postaci „To jest *N*”, potrafi nauczyć odbiorcę definicji używania definowanej nazwy do wielu przedmiotów w świecie?

Jest wiele dyscyplin naukowych, które badają związki między językiem, myślą a rzeczywistością. W pracy zajmujemy się, jak tytuł wskazuje, głównie definicjami deiktycznymi, a rozważania prowadzimy na gruncie formalnej, analitycznej filozofii języka oraz psychologii kognitywnej. Chcemy połączyć wyniki badań filozofów języka na temat definicji deiktycznych oraz psychologów kognitywnych w kwestii pojęć. Nie jest to jedyna perspektywa badawcza. Analizę referencji prowadzimy też z perspektywy fizjologicznej oraz kulturowej. Nie sposób bowiem pominąć problemów związanych z wydatnością fizjologiczną niektórych przedmiotów oraz kulturowym aspektem ich wyodrębniania.

Wróćmy jednak do dwóch najważniejszych nurtów badawczych: filozoficznego i psychologicznego. Czy jesteśmy w stanie połączyć wyniki tych dwóch nauk?

Nauki empiryczne wyodrębniły się stopniowo z zakresu dociekań filozofów, wraz z ustaleniem swojego obszaru badawczego i metod badawczych. Wiek XIX był szczególnie, jeśli chodzi o związki między filozofią a psychologią. Z jednej strony w drugiej połowie tego wieku wśród psychologów nasiliły się tendencje do oddzielenia psychologii empirycznej od filozofii. Dość powszechnie uznaje się, że założenie przez Wilhelma Wundta w 1879 roku na Uniwersytecie w Lipsku pracowni psychologii doświadczalnej usankcjonowało instytucjonalnie rozejście się filozofii i psychologii empirycznej. Z drugiej strony w tym samym czasie wśród samych filozofów pojawiła się tendencja do oddzielenia filozofii języka, a przynajmniej jednego z jej

¹ Przykład podany przez M. Tałasiewicza.

działów — tego, który zajmuje się analizą języka przy wykorzystaniu aparatury logicznej — od psychologicznych rozważań. Przede wszystkim Frege był zwolennikiem tego ‘rozrodu’². Już w pracy *Die Grundlagen der Arithmetik* z 1884 roku podkreślał, że

[...] trzeba ostro odróżnić kwestie psychologiczne od logicznych, stronę subiektywną od obiektywnej [...] (FREGE 1977a, s. 10)³.

W innych swoich tekstach zaznaczał, że zdanie jest prawdziwe niezależnie od tego, czy ktoś tę myśl faktycznie ma. Uznał, iż myśli, będące sensami zdań prawdziwych, są obiektywne, istnieją niezależnie od tego, czy ktoś je ma (FREGE 1977a, s. 132—134):

[...] ujęcie myśli, jak i jej osąd, są to akty poznającego podmiotu i należą do psychologii. W obu tych aktach jest jednak coś, co do psychologii nie należy, mianowicie myśl (FREGE 1977a, s. 134).

Frege opowiadał się przeciw naturalizacji logiki i matematyki (przeciw logicznemu i matematycznemu psychologizmowi). Stanowisko to podtrzymywali w okresie późniejszym inni filozofowie.

W pracy *Meaning and verification* Schlick tak wypowiada się przeciwko psychologizmowi:

Nie możemy identyfikować znaczeń z psychologicznymi danymi, które tworzą materiał mentalnego zdania [...]. Carnap ma rację, kładąc duży nacisk na fakt (zawsze uwydatniany przez krytyków „psychologizmu”), że problem znaczenia nie ma nic wspólnego z psychologicznym problemem dotyczącym umysłowych procesów [...]. [...] odniesienie do definicji ostensywnych (które postulujemy dla znaczenia) nie pociąga za sobą błędu pomieszania tych dwóch problemów. Aby zrozumieć zdania, zawierające np. słowa „czerwona flaga”, konieczne jest, aby umieć wskazać sytuację, gdzie można pokazać przedmiot, który powinno się nazwać „flagą”, i której kolor można rozpoznać jako „czerwony” [...]. Aby zrobić to, nie jest konieczne, żeby obecnie przywołać wyobrażenie czerwonej flagi. Jest to sprawa najwyższej wagi, żeby zrozumieć, że te dwie rzeczy nie mają ze sobą nic wspólnego [...]. Wyobrażanie sobie czerwonej plamy jest czymś zupełnie różnym od odnoszenia się do ostensywnej definicji słowa „czerwony”. Weryfikowalność nie ma nic wspólnego z jakimiś wyobrażeniami, które mogą być skojarzone ze słowami zdania [...] (SCHLICK 1979, s. 469—470)⁴.

² Słowa w takim cudzysłowie są użyte w sposób potoczny czy też obrazowy (kolokwializmy). Są też przypadki, iż cudzysłów ten pojawia się w cytatach prac innych autorów. Wówczas nie pełni on roli wyodrębniania kolokwializmów.

³ Pod wpływem Fregego podobne poglądy głosił HUSSERL (1967).

⁴ Jeśli nie zaznaczono inaczej, cytaty z publikacji obcych podane w tłumaczeniu autora pracy.

Wittgenstein w *Tractatus logico-philosophicus* myśl utożsamiał ze zdaniem sensownym (WITTGENSTEIN 1922, teza 4, s. 34) oraz odróżniał badania filozofów od badań psychologów:

4.1121 Psychologia nie jest bardziej pokrewna filozofii niż jakakolwiek inna nauka przyrodnicza [...].

Czyż moje studium symboliki nie odpowiada studium procesów myślowych, które filozofowie uważali za tak istotne dla filozofii języka? Ale wikłali się przeważnie w nieistotne dociekania psychologiczne [...] (WITTGENSTEIN 1970, s. 29).

Choć dzisiaj wiele się zmieniło i coraz więcej filozofów języka korzysta z prac psychologów (np. KOJ 1976, 1977; GUT 2009; SEARLE 1995, 1999a; ŻEGLEŃ 2007), to o rozdziale nadal piszą zwolennicy przyczynowej teorii odniesienia: semantyka powinna wyjaśniać własności (semantyczne) znaków językowych, natomiast psychologia zachowania językowe (MUSZYŃSKI 2000, s. 98—99). Ponadto wielu współczesnych logików (np. OMYŁA 1995), idąc tropem Fregego i Wittgensteina, twierdzi, że:

Myślenie jako świadomy proces psychiczny jest jednym z przedmiotów badań psychologii [...]. Dla logiki jako nauki nie jest istotne, w jaki sposób w umyśle ludzkim dochodzi do pojawienia się pewnych treści myślowych (OMYŁA 1995, s. 14—15).

Uznają oni, iż nie zajmują się badaniem subiektywnych zastosowań języka, ich interesują wyłącznie idealizacje języka (często wyrażone przy wykorzystaniu rachunków logicznych).

Naszym zdaniem, rozłam między filozofią języka a psychologią empiryczną nie jest czymś pożądanym. Z jednej strony wyniki badań psychologów empirycznych, w tym psychologów kognitywnych zajmujących się np. ustaleniem, jakie rodzaje pojęć mogą być budowane na podstawie percepcji, są dla filozofów ważne. Mogą wpłynąć bowiem na zrewidowanie dotychczasowych tez, głoszonych przez filozofów języka na temat np. definicji deiktycznych i rodzajów pojęć. Chcemy również uniknąć takiego oto zarzutu:

Błędem jest rozpoczynać badania od definicji pojęć opartych [...] na [...] pracy filozoficznej — która po prostu nie korzysta z empirycznej wiedzy o pojęciach, którą mamy dzisiaj — lub na szczegółowych eksperymentalnych paradygmatach, które często odzwierciedlają historyczne źródła badań popularnych 25 lat temu (MURPHY 2004, s. 495).

Z drugiej strony książka nasza ma pokazać, iż można narzędzia logiki formalnej oraz analizy logicznej zastosować do wyników badań psycholo-

gów i otrzymać nową jakość. Praca filozofa może zmierzać m.in. do uporządkowania rodzajów pojęć, które uczący się języka buduje, do opisania od strony formalnej podobieństwa ogólnego jako narzędzia tworzenia pierwszych zbiorów.

Nie możemy nie zauważyć, że sprowadzenie badań filozofów i psychologów nad definicjami deiktycznymi na wspólną płaszczyznę związane jest z oczywistymi trudnościami metodologicznymi — przede wszystkim obie nauki posługują się odmiennymi językami oraz różnymi metodami badawczymi. Psychologia jest nauką empiryczną, natomiast filozofia, a w szczególności jej dział zajmujący się formalnym opisem języka, na gruncie którego wykorzystuje się klasyczny rachunek zdaniowy i rachunek predykatów, jest nauką teoretyczną. Język analizowany przez filozofów o nastawieniu logicznym przedstawiany jest w postaci abstrakcyjnych struktur, język psychologów — w postaci opisów konkretnego użycia języka.

Pomimo wymienionych uwag wydaje się, że można sprowadzić na wspólną płaszczyznę badania psychologów i filozofów, jeśli tylko zaakceptuje się stwierdzenie Kazimierza Ajdukiewicza:

Języki analizowane przez logików można, jak się zdaje, [...] uważać za idealizację języków naturalnych (AJDUKIEWICZ 1985b, s. 344).

Filozofowie języka i psychologowie kognitywni zajmujący się nabywaniem języka, choć prowadzą badania z różnych perspektyw i stosują różne metody badawcze, to jednak praktycznie zajmują się tym samym obszarem badań (analizując np. pojęcia). Stąd czymś naturalnym jest, aby jedni i drudzy korzystali z uzyskanych wyników. Idąc tym tropem, połączymy wyniki empirycznych dociekań psychologów z dotychczas osiągniętymi wynikami badań filozofów, aby precyzyjniej opisać rolę definicji ostensywnych w budowaniu pojęć dla⁵ elementów świata, a w konsekwencji — w nabywaniu języka.

Z jednej strony sami psycholodzy (np. WOODWARD 2004) podkreślają, iż ostensywny kontekst jest najlepszą metodą wprowadzania nazw do języka. W szczególności uznają, iż zdania o postaci „To jest *N*” są najczęściej używane podczas nauki języka, a także podczas eksperymentalnych badań nad nabywaniem języka (zob. WAXMAN 2004, s. 304, 308, 313). Kiedy dziecięca uwaga jest skupiona na przedmiocie, wówczas przyczepia się mu nazwę (AKHTAR 2004, s. 488). Samo określenie „ostensywny kontekst” czy

---

⁵ Będziemy używać zwrotów: „pojęcie dla rzeczy”, „pojęcie dla cech”, „pojęcie dla relacji”, „pojęcie dla zbioru”, w przeciwieństwie do „pojęcie *pies*”, „pojęcie *zielony*”, „pojęcie *wyższy*”. Kiedy nie będzie określone o jaką rzecz, cechę, relację czy zbiór chodzi, wówczas skorzystamy ze zwrotu „pojęcie dla”. Chodzi o zaznaczenie różnicy między „pojęciem *rzecz*” a „pojęciem dla *rzeczy*”, np. „pojęciem *pies*”.

też „zdania o postaci *To jest N*” nie wyjaśnia zbyt wiele. Badania filozofów języka nad definicjami deiktycznymi pozwalają bardziej precyzyjnie opisać ostensywne uwarunkowania. Filozofowie zaproponowali wiele schematów definicji deiktycznej. O wyborze tego, który mógłby być wykorzystywany podczas nauki języka, decydują wyniki badań psychologów. Spekulatywne analizy filozofów mogą być przydatne w pracach psychologów.

Z drugiej strony trzeba zauważyć, że badania filozofów (np. KOTARBIŃSKA 1959; PRZEŁĘCKI 1964) nad definicjami deiktycznymi stanęły w połowie lat 80. ubiegłego wieku. Do tego czasu zastanawiano się głównie nad tym, jakie schematy przyjmują definicje deiktyczne i jakie terminy za ich pomocą są wprowadzane do języka. Brak empirycznej wiedzy na temat faktycznego funkcjonowania języka hamował dalszy bieg badań na gruncie filozofii.

Przez ostatnie czterdzieści lat psychologia kognitywna rozwijała się w bardzo szybkim tempie. Badania prowadzone są przez rzeszę specjalistów na całym świecie i wnoszą wiele w poznanie procesów nabywania języka, w szczególności przez dzieci. Dlatego zgadzamy się z Dale’em Jacqueline’em, który pisze, iż

[...] fundamentalnym błędem jest przyjmować, że możemy lub powinniśmy próbować działać w filozofii całkowicie bez psychologicznych rozważań (JACQUETTE 2010, s. 258).

Urszula Żegleń pyta:

Czy jest jeszcze miejsce na filozofię umysłu, traktowaną jako odrębną dyscyplinę filozoficzną, skoro z powodzeniem rozwija się nauka kognitywna? (ŻEGLEŃ 2007, s. 19).

Podobne pytanie można zadać w stosunku do filozofów języka — czy jest dla nich miejsce w nauce, skoro z powodzeniem rozwija się językoznawstwo oraz psychologia kognitywna zajmująca się nabywaniem przez dzieci języka? W problemach tych odzwierciedla się spór między naturalizmem a antynaturalizmem metodologicznym, a w szczególności spór o to, czy w badaniach nad umysłem czy też językiem jest miejsce dla filozofa i jego metod badawczych, w tym spekulatywnych (zob. ŻEGLEŃ 2007, s. 117—119). Choć naturalistyczne (oparte na psychologii empirycznej) podejście w semantyce zostało odrzucone przez Gottloba FREGEGO (1977b), to od lat 60. ubiegłego wieku jest rozwijane przez językoznawców, np. Noama CHOMSKY’EGO (1980), George’a LAKOFFA (1987), czy też filozofów, np. Freda DRETSKEGO (2004), Leona KOJA (1990), Johna R. SEARLE’A (1995, 1999a, b). Naturalizm w filozofii jest zachętą do powrotu do nauk empirycznych (MUSZYŃSKI 2000, s. 38). Nie zabrania także prowadzenia badań nad referencją i korzystania

z wyników analiz nauk kognitywnych, na gruncie tej dyscypliny bowiem opisywany jest proces nauki języka:

Semantyka języka naturalnego, opracowana w ramach podejścia kognitywnego [...] zgodna jest z podstawowymi filozoficznymi założeniami naturalizmu (MUSZYŃSKI 2000, s. 60).

Współczesna filozofia języka powinna korzystać z osiągnięć innych dyscyplin. Język będziemy więc badać, wykorzystując aparaturę logiczną (podobnie jak np. D. DAVIDSON 1992) i odwołując się do badań psychologów (tak jak np. W.V.O. QUINE 1999). Nie będziemy jednak prowadzić szerszych rozważań, np. analizować języka z perspektywy biologii (podobnie jak to czyni np. R. MILLIKAN 1984) czy też teorii sztucznej inteligencji i procesów obliczeniowych (tak jak np. J.A. FODOR 2001). Chcielibyśmy wypracować jednolity pogląd na temat związków między myślą, językiem a światem. Zdajemy sobie sprawę, iż do osiągnięcia takiej jednolitości droga jest daleka. Nie ustalono jeszcze np. wszystkich typów pojęć, które mogą być budowane na podstawie percepcji i definicji deiktycznych.

Podsumujmy ten wątek rozważań. Z perspektywy filozoficznej powiedzielibyśmy tak: niniejsza publikacja łączy nastawienie metodologiczne wyrażone przez Ludwiga WITTGENSTEINA w *Tractatus logico-philosophicus* (1970) oraz w *Dociekaniach filozoficznych* (1972). Pierwsza rozprawa jest pracą logika, w której dominuje analiza logiczna, druga — pracą w pewnym sensie badacza języka potocznego.

W książce posługujemy się terminologią logiczną oraz terminologią występującą w psychologii kognitywnej, często podając dla nazewnictwa psychologicznego, w przypadkach mogących rodzić wątpliwości, ich odpowiedniki w filozofii języka. Wykorzystujemy też język klasycznego rachunku zdaniowego oraz rachunku predykatów.

W uzyskaniu całościowego obrazu świata biorą udział trzy systemy: pojęciowo-myślowy, werbalny i wizualny (CHLEWIŃSKI 1999, s. 26). Badania zawężamy jedynie do dwóch pierwszych, co jest zgodne z powszechnie przyjętym poglądem, iż

W dzisiejszej psychologii kognitywnej, zwłaszcza europejskiej, raczej powszechnie uważa się, że istnieją dwa systemy — pojęciowy i werbalny, które stanowią istotne komponenty konstytuujące umysł (CHLEWIŃSKI 1999, s. 71).

Uznajemy, iż pojęcia nie są, przynajmniej nie w całości, redukowalne do procesów zachodzących w mózgu. Dlatego zatrzymujemy się w analizach na umyśle, nie dokonując dalszych redukcji, np. do stanów neuronalnych. W konsekwencji, nie uwzględniamy wyników badań neuronauki, choć

zdajemy sobie sprawę, iż rozwiązanie np. problemu zaliczania odcieni barwnych do jednego zbioru może znajdować się właśnie w obszarze tej dyscypliny. Choć uznajemy, iż nabywanie pojęć dokonuje się dzięki kontaktowi zmysłów ze światem, to nie twierdzimy jednak, że w tym wyczerpuje się cały proces nauczania języka.

Korzystamy z empirycznych danych z psychologii kognitywnej. Dane te zawierają także wyniki badań psychologii rozwojowej oraz lingwistyki kognitywnej (np. CLARK 2003). Chodzi tu o wyniki dotyczące nabywania języka (czy też pojęć), a w szczególności nabywania pierwszego języka (lub pojęć) przez dzieci. Warto również zwrócić uwagę na to, że w pracy jest sporo założeń metafizycznych, np. uważamy, iż języki mają wspólną strukturę logiczną. Uznajemy też, że zbieżne dla użytkowników języka są sposoby reprezentacji świata w postaci tych samych typów pojęć (wspólna jest struktura umysłowych reprezentacji). Ponadto, nauce języka towarzyszy wiele metafizycznych postulatów, choćby ten o odrębności języka i świata.

Nie można omówić definicji deiktycznych bez wcześniejszego zbadania referencji. Dlatego też referencja zostanie zanalizowana z perspektywy fizjologicznej, kulturowej, psychologicznej i filozoficznej. Z perspektywy fizjologicznej skupimy się na uzasadnieniu tezy, iż pierwsze pojęcia dziecko buduje przed nauczeniem się języka. Z perspektywy kulturowej będziemy chcieli wykazać ważność czynności referencyjnych nauczającego w skutecznym nauczaniu dziecka języka. Z perspektywy psychologicznej i filozoficznej zbadamy problem niejednoznaczności semantycznych — odbiorca definicji może, z jakichś powodów, nie ustalić, do czego odnosi się nazwa definiowana. Te niejednoznaczności zostaną przedstawione oraz omówione sposoby ich usuwania.

Szczególne miejsce w niniejszej pracy zajmują pojęcia⁶. Zbadamy je jedynie, biorąc pod uwagę definicje ostensywne. Nakreślenie obrazu wpływu definicji deiktycznych na proces budowania pojęć może pomóc wyjaśnić, jak dochodzi do powstawania pierwszych związków między umysłem, językiem a rzeczywistością. Być może w opisie procesu nabywania języka nadmiernie uwypuklona jest rola definicji ostensywnych, ale wydaje się, iż jest to narzędzie często wykorzystywane podczas wprowadzania pierwszych słów i budowania pojęć. Definicje ostensywne głównie ustanawiają pierwsze związki między elementami języka i elementami świata oraz wpływają na treść budowanych pojęć, a w konsekwencji uczestniczą w poznawczym ujmowaniu świata.

---

⁶ W literaturze (np. MACHERY 2009) pojawiają się opinie, iż termin „pojęcie” jest zbyt techniczny: „Teoretyczny termin »pojęcie« powinien być wyeliminowany ze słownika współczesnej psychologii i powinien być zastąpiony przez terminy, które są bardziej odpowiednie dla wzbogacających celów psychologów, takie jak »prototyp«, »egzemplarz« i »teoria«” (MACHERY 2009, s. 247). Nie jest to jednak powszechna opinia i większość autorów, psychologów i filozofów, używa terminu „pojęcie”.

Wróćmy do pojęć. Na początku zaznaczymy, iż czym innym jest koncepcja pojęcia, czym innym ono samo. Jest wiele typów pojęć. Poszczególne typy są przedstawiane na gruncie odpowiednich koncepcji. Jeśli w literaturze psychologicznej jest np. klasyczna koncepcja pojęć, w ramach której przedstawiane są argumenty za istnieniem pojęć klasycznych, wówczas należy uznać, iż sama koncepcja jest opisem typu pojęcia — w tym przypadku klasycznego. Dla ułatwienia przyjmujemy podobną terminologię: koncepcja pojęć prototypowa dotyczy pojęć prototypowych, koncepcja egzemplarzowa — egzemplarzowych. Pojęcia klasyczne mogą występować w trzech wersjach: standardowej i wówczas będą nazywane „pojęciami logicznymi” (budowane są na podstawie cech konstytutywnych w rozumieniu AJDUKIEWICZA 1975), ontologicznej i będą określane jako „pojęcia modalne” (cechy konstytutywne są te same we wszystkich światach możliwych) oraz wersji teoriopoznawczej i wówczas będą nazywane „pojęciami opartymi na cechach wyznaczonych przez teorie” (cechy konstytutywne są wyznaczone przez teorie). Oprócz tego wyodrębniamy pojęcia podstawowe. Najważniejsza na początku nauki języka jest zdolność budowania zbiorów przedmiotów poziomu podstawowego (instruowany najpierw wyodrębnia psa, a nie ssaka czy też jamnika; czerwień, a nie barwę lub indygo; relację wyższy od, a nie relację w ogóle czy też relację wyższy o 5 cm od; poziom podstawowy zostanie szczegółowo omówiony w rozdziale 3.). Wstępnie zbiory poziomu podstawowego scharakteryzujemy jako te, które są najwcześniej (lub które są jednymi z tych, które są najwcześniej) budowane, dla których najwcześniej wprowadza się nazwy i które są tworzone nie na podstawie cech, lecz na podstawie relacji podobieństwa ogólnego. Opierając się na podobieństwie ogólnym (używamy także nazwy „podobieństwo percepcyjne”) przedmiotów ocenianych do przedmiotów wydatnych fizjologicznie lub ważnych kulturowo, buduje się pojęcia podstawowe (np. ROSCH 1977, 1978; BERLIN 1978)⁷, które nie są reduko-

⁷ Największą trudnością było ustalenie w pracach psychologów najważniejszych idei dotyczących poszczególnych rodzajów pojęć. Najczęściej pojawiało się kilka tez, które autorzy wygłaszali jako charakterystyki jednej koncepcji pojęć klasyfikujących, a, naszym zdaniem, były to wstępne opisy różnych koncepcji pojęć. I tak, ROSCH (np. 1978) formułowała tezy, które charakteryzowały, naszym zdaniem, nie tylko pojęcia prototypowe (np. stwierdzenia o cechach typowych), ale także podstawowe (np. wypowiedzi o naturalnych przerwach między kategoriami poziomu podstawowego). Ta sama uwaga dotyczy pracy BROOKSA (1978), która zawiera, naszym zdaniem, opisy dwóch rodzajów pojęć: podstawowego (np. stwierdzenia o podobieństwie ogólnym) oraz egzemplarzowego (np. wypowiedzi o gromadzeniu informacji o cechach indywidualnych przedmiotu), a nie jednego – egzemplarzowego, jak uważają niektórzy autorzy (MACHERY 2009). Jeśli więc będziemy pisać, iż wyodrębniamy pojęcie takie a takie na podstawie pracy (czy też prac) takiego to a takiego autora, to oznacza, że w owej pracy (czy pracach) odnajdujemy idee wyróżnionej przez nas koncepcji pojęcia (nie oznacza to jednak, poza wyjątkami, iż nasze rozwiązania są w pełni zgodne z wszystkimi tezami zawartymi w pracy badacza, na którego się powołujemy).

walne do wspólnych cech (prawdopodobnie teza ta jest niezgodna z intencjami Rosch i Berlina, a jeśli jest zgodna, to nie jest jasno wyrażona w ich pracach). Podobieństwo ogólne jest tym narzędziem, które pozwala dziecku wyodrębnić pierwsze, najwcześniej budowane zbiory. W konsekwencji, podobieństwo ogólne jest czymś pierwotniejszym niż zbiór. Jeśli chodzi o pozostałe rodzaje pojęć, to pojęcia prototypowe przedstawiamy jako te, które są budowane na podstawie cech typowych (myślimy, że zachowana została główna intencja odkrywczyni tych pojęć — ROSCH 1977). Jeśli chodzi o pojęcia klasyczne, to zachowujemy idee wyrażone w koncepcji opisującej te pojęcia (np. koncepcji AJDUKIEWICZA 1975), z tą niewielką różnicą, iż interpretujemy je nie tylko w sposób tradycyjny (posiadanie cech konstytutywnych), lecz też w kontekście światów możliwych (co jest zgodne z poglądami PUTNAMA 1998b) oraz w kontekście koncepcji głoszącej, że pojęcia są teoriami (MEDIN 1989). W koncepcji pojęć zależnych od teorii najpierw teorie naiwne, a w ostateczności teorie naukowe wpływają na budowanie pojęć, na wybór zestawu cech konstytutywnych (wydaje się, że taka interpretacja jest zgodna z intencją psychologów, którzy pisali o tych pojęciach, w szczególności D.L. MEDINA 1989). Pojęcia egzemplarzowe interpretujemy jako te, które budowane są wokół cech indywidualnych, tych, które pozwalają rozpoznać jednostkowe przedmioty (myślimy, że nie jest to niezgodne z intencją BROOKSA 1978, na którego pracę powołujemy się podczas analizowania pojęć egzemplarzowych, a przynajmniej nie jest niezgodne z niektórymi tezami wygłoszonymi przez niego).

Ponadto, skupiamy się na przedstawieniu roli definicji deiktycznych w budowaniu poszczególnych typów pojęć. Wychodząc od pojęć podstawowych, które mogą być zróżnicowane w zależności od stopnia podobieństwa ogólnego (pierwsze zbiory nie są tak samo złożone, wszystko zależy od świata rzeczywistego), dochodzimy do pojęć opartych na cechach. Uznajemy, iż bez podobieństwa trudno byłoby człowiekowi wyodrębnić zbiory ze względu na cechy (wcześniej należałoby znać zakres kategorii). Następnie przedstawiamy typy pojęć w zależności od stopnia skomplikowania: pojęcia oparte na cechach typowych, cechach logicznych, cechach wyodrębnionych na podstawie teorii oraz cechach stałych modalnie. Uznajemy, iż w ich budowaniu uczestniczą definicje deiktyczne, a to, jakie pojęcie będzie zbudowane, zależy od tego, jakie próbki pokaże nauczający języka i jakie narzędzia zastosuje uczący się. Definicje ostensywne są sznurkiem, na którym wiszą pojęcia — korale.

W badaniach naszych staraliśmy się nie wchodzić zbyt głęboko w kompetencje psychologów. Akceptujemy bowiem

[...] propozycję Christophera Peacocke'a [...] — „Proste Wyjaśnienie”: filozofowie powinni określać konieczne i wystarczające warunki posiadania pojęć, a psycho-

---

łodzi powinni wyjaśnić, jak ludzki umysł spełnia te warunki (MACHERY 2009, s. 31).

Niniejsza praca jest podzielona na rozdziały. W rozdziale 1. wyjaśniamy ważne terminy używane w rozprawie, dotyczące definicji ostensywnych, oraz składamy sprawozdanie z wyników badań filozofów nad definicjami deiktycznymi.

W pracy omówione są cztery konteksty ustanawiania referencji. Dwa z nich (fizjologiczny oraz kulturowy) analizujemy w rozdziale 2., dwa następne (filozoficzny i psychologiczny) — w rozdziale 4.

W rozdziale 2. dowodzimy, iż dziecko przed rozpoczęciem nauki języka buduje pojęcia. Co prawda, w tym czasie nie są ustanawiane związki semantyczne, ale tworzy się podstawy dla ustanawiania tych związków — budowane są pierwsze pojęcia dla przedmiotów oraz nazw-dźwięków⁸. Omawiamy też z perspektywy filozoficznej związki między pojęciami i przedmiotami.

W rozdziale 3. najpierw przedstawiamy problemy związane z pojęciami, a następnie skupiamy się na omówieniu pojęć podstawowych. To one bowiem jako pierwsze budowane są w umyśle osoby uczącej się języka. Nauczający najwcześniej używa nazw tych pojęć.

W rozdziale 4. prezentujemy kontekst filozoficzny i psychologiczny ustanawiania referencji. Chcemy przedstawić warunki skutecznej referencji. Kiedy rodzice dokonują pierwszych czynności referencyjnych, głównie używając gestów oraz słów, tworzone są związki semantyczne, które opisuje przyczynowa teoria odniesienia. Chcemy uzasadnić, przedstawiając odpowiednie argumenty, iż teoria ta jednak nie wyjaśnia wszystkich związków semantycznych. Następnie przedstawiamy możliwe niejednoznaczności semantyczne, które mogą utrudniać zrozumienie przez odbiorcę definicji intencji definiującego.

W rozdziałach 5. i 6. zajmujemy się kwestiami dotyczącymi wprowadzania pierwszych nazw (problemami związanymi z nazywaniem) oraz opisujemy, wykorzystując definicje deiktyczne, proces nabywania pojęć, które budowane są na podstawie relacji (podobieństwa ogólnego oraz nieodróżnialności) lub cech (typowych, logicznych, stałych modalnie oraz wyznaczonych przez teorię). Kierunek tego procesu przebiega od pojęć najprostszyc do coraz bardziej złożonych. Terminem pierwotnym nie jest „zbiór”, lecz „podobieństwo ogólne”. Osobne miejsce w tej części pracy poświęcamy badaniom dotyczącym nabywania za pomocą ostensji imion własnych oraz deskrypcji określonych. Omawiamy też błędy, które mogą

---

⁸ Używamy zwrotu „nazwa-dźwięk” (lub „słowo-dźwięk”), kiedy zaznaczamy, iż chodzi nam o brzmienie nazwy (lub słowa).

pojawiać się podczas nauczania pierwszych słów oraz budowania początkowych pojęć.

Autor książki pragnie bardzo gorąco podziękować Pani Profesor Urszuli Żegleń, Panom Profesorom: Andrzejowi Grzegorzcykowi, Leonowi Kojowi, Jackowi Pańniczkowi, Panu Doktorowi habilitowanemu Mieszkowi Tałasiewiczowi za cenne uwagi i sugestie.

Indeks osobowy

- A**
Adams Russell J. 39, 198
Aitchison Jean 50, 52, 117, 198
Ajdukiewicz Kazimierz 11, 15, 16, 70, 71, 73, 74, 76, 91, 97, 160, 161, 165, 175, 196, 198, 207, 208
Akhtar Nameera 11, 20, 37, 70, 108, 113, 115, 121, 124, 133, 195, 198
Allen Scott W. 90, 198
Amsterdamski Piotr 208
Anduschus Martin 204, 206
Anglin Jeremy M. 177, 198
Arystoteles 19, 186, 191
Asensi José M. 204
Astington Janet W. 46, 208
Austin John L. 130, 187, 188, 198
- B**
Baker Gordon P. 24, 25, 198
Balaban Marie T. 157, 198
Barrett Martyn 28, 53, 117, 177, 178, 180, 198
Barsalou Lawrence W. 89, 143, 169, 170, 198, 202
Bartmiński Jerzy 198, 211
Baszniak Tadeusz 208
Bates Elizabeth 54, 56, 199, 201
Bee Helen 44, 45, 53—56, 108, 109, 163, 199
Behl-Chadha Gundeep 41, 42, 57, 80, 82—84, 124, 133, 199
Berlin Brent 15, 16, 26, 39, 42, 77—79, 87—89, 92, 94, 103, 104, 129, 142, 196, 199
Bernstein Ilene L. 41, 199
Biggins Michael 205
Birch Ann 54, 199
Birch Leann L. 41, 209
Blackburn Simon 22, 199
Bloom Lois 55, 56, 101, 112, 120, 126, 128, 171
Bloom Paul 55, 81, 125, 199, 205
Bobryk Jerzy 204, 208
Bokus Barbara 199, 200, 202, 204, 209
Borkowski Ludwik 28, 97, 134, 199
Bornstein Marc H. 39, 63, 98, 100, 140, 199
Bower Nicholas J.A. 45, 47, 210
Bower Thomas G.R. 45, 47, 86, 210
Bowerman Melissa 128, 199
Branicka Jadwiga 203
Bremer Józef 207
Brockman John 199, 201
Brooks Lee R. 15, 16, 71, 75, 77, 88, 90, 92, 95, 103, 158, 159, 181—183, 196, 198, 199
Browicz Kazimierz 94, 96, 200
Brown Roger 78, 79, 200, 203, 206
Bruner Jerome S. 113, 200
Brzezińska Anna 200, 208
Budohoska Wanda 42, 44, 202
- C**
Campbell Keith 66, 200
Campos Joseph J. 209
Carey Susan 22, 79, 104, 131, 157, 170, 179, 195, 200, 211
Caron Albert J. 44, 200
Caron Rose F. 44, 200
Carroll John B. 60, 200
Carter Rita 86, 200
Casey Rita J. 45, 204
Chapman Michael 118, 200

- Chlewiński Zdzisław 13, 21, 43, 67, 71, 72, 86, 200
 Chomsky Noam 12, 200
 Chwedeńczuk Bohdan 198, 204, 208
 Cieśla Dominika 208
 Cieśliński Cezary 198, 207, 209
 Clark Eve V. 14, 42, 47, 51—53, 55, 56, 79, 108, 112—114, 116, 117, 122, 123, 128, 200
 Cohen Gillian 23, 200
 Cole Peter 200, 202
 Craig Edward 7, 200, 202, 205, 207
 Czarnecka Maria 198
 Czelakowski Janusz 204, 208, 209
 Czeżowski Tadeusz 19, 20, 27—29, 102, 160, 161, 192, 195, 200
 Czuba Tomasz 200, 208
- D**
 Dale Philip S. 54, 201
 Davidson Donald 13, 200
 Davis Margaret 39, 198
 Dąbska Izydora 21, 200
 Dehaan Robert L. 74, 168, 206
 Deles Jadwiga 206
 Desjardins Renee N. 52, 210
 Donnellan Keith 193, 201
 Dretske Fred 12, 201
 Dziliński Paweł 199
- E**
 Eilers Rebecca E. 53, 54, 206
 Eimas Peter D. 41, 57, 80, 82—85, 124, 133, 140, 201, 207
 Ekman Paul 46, 201
 Eldredge Niles 94, 201
 Ellsworth Phoebe 46, 201
 Emde Robert N. 209
 Evey-Burkey Julie A. 205
 Eysenck Michael W. 201, 205
- F**
 Feigl Herbert 201
 Fenson Larry 54, 55, 201
 Fetzer James H. 106, 203, 209
 Fleck Ludwik 61, 62, 68, 158, 201
 Fletcher Paul 198, 200, 201
 Foard Christopher F. 91, 201
 Fodor Jerry A. 13, 71, 201
 Frege Gottlob 9, 10, 12, 201
 Friedman Sarah L. 200, 201
 Friesen Wallace V. 46, 201
- G**
 Garrett Merrill F. 199, 205
 Gati Itamar 90, 99, 201, 210
 Gelman Susan A. 156, 201
 Gentner Dedre 157, 160, 179, 181, 201
 Gierulanka Danuta 203
 Gleitman Henry 55, 201
 Gleitman Lila R. 55, 201
 Gokieli Marcin 201
 Goldstone Robert L. 71, 72, 89, 143, 169, 170, 202, 205
 Golinkoff Roberta M. 109, 122, 203
 Gotlieb Sharon 46, 211
 Grabowska Anna 42, 44, 202
 Grice H. Paul 120, 202
 Grobler Adam 207
 Grzegorzczak Andrzej 34, 151, 202
 Gut Arkadiusz 10, 38, 202
- H**
 Hacker Peter M.S. 20, 24, 25, 29, 198, 202
 Halicz Benedykt 202, 209
 Hall D. Geoffrey 122, 184, 198, 199, 202—205, 210, 211
 Haman Ewa 200
 Haman Maciej 88, 89, 109, 199, 202
 Hampton James A. 72, 202
 Happé Francesca 114, 204
 Hardin Clyde L. 58, 59, 202
 Hart Stephen 110, 111, 202
 Hatano Giyoo 179, 203
 Haviland Jeannette M. 109, 202
 Heider Eleanor R. 39, 40, 202
 Helms Donald B. 40, 41, 45, 53, 54, 56, 108, 118—120, 210
 Hennon Elizabeth A. 122, 203
 Hering Ewald 40, 202
 Hilbert David R. 57—59, 202
 Hintikka Jaakko 192, 203
 Hintikka Merrill B. 192, 203
 Hirsh-Pasek Kathy 109, 121—123, 128, 181, 203
 Hobbes Thomas 19, 203
 Hollich George J. 109, 203
 Hołówka Teresa 200, 210
 Honderich Ted 203, 208
 Hubel David H. 39, 40, 203
 Humphreys Paul W. 106, 203, 209
 Husserl Edmund 9, 68, 111, 203
- I**
 Inagaki Kayoko 179, 203

- Jacquette Dale 12, 203
Jarvis Lorna H. 205
Jaswal Vikram K. 124, 126, 132, 133, 184, 205
Jenkins Vivian Y. 45, 204
Johnson William E. 19, 20, 185, 203
- K**
Kamiński Bogdan 200
Kamiński Stanisław 19, 203
Kaplan David 116, 203
Kardela Henryk 203, 207, 211
Kay Paul 39, 103, 199
Keil Frank C. 169, 202, 203, 206, 207, 209, 211
Kellman Philip J. 42, 203
Kemler-Nelson Deborah G. 91, 201, 209
Kessel Frank S. 203, 206
Kessen William 39, 63, 98, 100, 140, 199
Kepiński Józef 206
Klinnert Mary D. 209
Koj Leon 10, 12, 21, 23, 86, 87, 111, 117, 120, 121, 140, 175, 191, 203
Kotarbińska Janina 7, 12, 19, 20, 34, 37, 76, 88, 97, 102, 127, 160, 161, 166, 174, 175, 195, 204
Kotarbiński Tadeusz 201, 204
Kozielecki Józef 97, 116, 160, 204
Kripke Saul 74, 106, 129, 130, 184, 186, 187, 189—192, 203, 204, 209, 210
Kublikowski Robert 19, 204
Kuhl Patricia K. 52, 57, 204
Künne Wolfgang 204, 206
Kurcz Ida 71, 99, 204
- L**
Labouvie-Vief Gisela 119, 204
Lakoff George 12, 90, 170, 171, 204
Landau Barbara 50, 84, 126, 157, 204
Langlois Judith H. 45—47, 204
Latorre Ángel C. 165, 166, 172, 204
Lavin Tracy A. 122, 184, 202
Lehrer Keith 201
Lejewski Czesław 33, 204
Lelwica Mary 109, 202
Leopold Werner F. 27, 204
Leslie Alan M. 114, 204
Leśniak Piotr 58, 205
Leśniewski Stanisław 33, 204, 208, 209
Levine Joseph 57—59, 63, 205
Lindenberger Ulman 118, 200
Llorente Xavier R.G. 204
Lloyd Barbara B. 94, 199, 208
Lorenz Joanna 208
Lutomski Grzegorz 200, 208
Lycan William G. 202, 205
- Ł**
Łuczyński Jan 199
Łoziński Jerzy 203, 208
- M**
Machery Edouard 14, 15, 17, 75, 77, 163, 205
Macnamara John 27, 55, 65, 90, 111, 112, 118, 119, 205
MacWhinney Brian 198, 200, 201
Maguire Mandy J. 122, 203
Malim Tony 54, 199
Maluguer Joaquin 204
Mandler Jean M. 83, 104, 150, 205
Marazita John M. 205
Marciszewski Witold 22, 28, 29, 34, 35, 101, 116, 120, 205
Marcus Ruth B. 106, 203, 209
Markman Ellen M. 124, 126, 132, 133, 184, 205
Marr David 84, 205
Maruszewski Tomasz 23, 72, 160, 163, 165, 205
Maurer Daphne 39, 198
McDonough Laraine 83, 104, 205
Medin Douglas L. 16, 71, 72, 76, 169—171, 196, 205, 206
Medina José 157, 160, 179, 181, 201
Mehlberg Henryk 140, 205
Merriman William E. 132, 205
Mervis Carolyn B. 46, 75, 77, 78, 81, 82, 95, 118, 129, 178, 205, 208
Mervis Cynthia A. 82, 95, 118, 178, 205
Millikan Ruth G. 13, 206
Morgan Jerry L. 200, 202
Mortimer Halina 140, 206
Murphy Gregory L. 10, 170, 206
Muszyński Zbysław 10, 12, 13, 22, 67, 107, 131, 134, 203, 206, 207, 210, 211
- N**
Nadel Lynn 199, 205
Nason Alvin 74, 168, 206
Neisser Ulric 205, 206
Nelson Katherine 112, 206

- Nelson Keith E. 199, 206
 Newen Albert 204, 206
 Nickerson Raymond S. 90, 206
 Nida-Rumelin Martine 58, 59, 206
- O**
 Ochs Elinor 53, 208
 O'Connell Barbara 56, 199
 Odrowąż-Sypniewska Joanna 169, 172, 173, 206
 Olejnik Marian 199
 Oller D. Kimbrough 53, 54, 206
 Olson David R. 46, 208
 Omyła Mieczysław 10, 206
 Ortony Andrew 209, 210
 Osofsky Joy D. 199, 206
 Owens Robert E. 55, 206
 Owsley Cynthia J. 109, 209
- P**
 Palaus Xavier 204
 Palmer Stephen E. 42, 206
 Paśniczek Jacek 159, 206
 Pauling Linus 8, 76, 168, 206
 Pauling Peter 8, 76, 168, 206
 Pawłowski Tadeusz 175, 206
 Peacocke Christopher 16
 Peterson Merrill A. 199, 205
 Pethick Steven J. 54, 201
 Petitto Laura A. 55, 206
 Piaget Jean 43, 108, 119, 207
 Pickens Jeffrey 109, 207
 Pieniążek Janina 172, 207
 Pieniążek Szczepan 172, 207
 Piłat Robert 62—64, 207
 Poczobut Robert 91, 207
 Polka Linda 52, 207
 Prechtl Peter 66, 207
 Prinz Jesse J. 170, 198
 Prószyński Jerzy 202
 Przełęcki Marian 12, 19, 20, 87, 97, 101, 102, 175, 207
 Przepiera Aleksander 206
 Puigdefábregas Luis L.R.J.N. 204
 Putnam Hilary 16, 76, 160, 161, 167, 168, 175, 196, 207
- Q**
 Quine Willard V.O. 13, 37, 38, 110, 125—127, 189, 207
 Quinn Paul C. 41, 43, 44, 49, 57, 80, 82—85, 91, 100, 124, 133, 140, 201, 207
- R**
 Rajewski Maciej 203, 207, 211
 Rączaszek-Leonardi Joanna 209
 Reich Peter A. 177, 207
 Reznick J. Steven 54, 201
 Rice Mabel L. 55, 207
 Rickey V. Frederick 204, 208, 209
 Rieser-Danner Loretta A. 45, 46, 204
 Rips Lance J. 77, 208
 Ritter Jean M. 45, 46, 204
 Rock Irvin 42, 206
 Rodman Hillary R. 86, 207
 Roggman Lori A. 45, 46, 204
 Rosch Eleanor 15, 16, 21, 27, 33, 39—42, 44, 46—48, 50, 63, 68, 71, 75, 77, 78, 80, 83—85, 87, 89, 93, 94, 96, 102—104, 122, 124, 126, 129, 162, 163, 170, 196, 199, 207, 208
 Rose Susan A. 45, 208
 Ruffman Ted 46, 208
 Rundle Bede 22, 208
 Rzepińska Maria 59, 60, 62, 208
- S**
 Samuelson Larissa K. 132, 208
 Sapir Edward 37, 205
 Schieffelin Bambi B. 53, 208
 Schlick Moritz 9, 19, 208
 Schneiderman Maita 181, 205
 Searle John R. 10, 12, 175, 191, 192, 208
 Seiler Thomas B. 198, 208
 Sellars Wilfrid 201
 Shore Cecilia 56, 199
 Shugar Grace W. 199, 200, 204, 209
 Sigman Marian 200, 201
 Simmons John 94, 208
 Skinner Burrhus F. 108, 208
 Sloman Steven A. 77, 208
 Słupecki Jerzy 33, 208
 Smith J. David 91, 209
 Smith Linda B. 89, 91, 132, 208, 209
 Smith Nicholas J.J. 66, 200
 Smith Quentin 106, 209
 Smith Steven M. 198, 210
 Smykowski Błażej 200, 208
 Soin Maciej 209, 210
 Sorce James F. 119, 121, 209
 Spelke Elizabeth S. 42, 86, 109, 169, 203, 209
 Szrednicki Jan T.J. 204, 208, 209
 Stanosz Barbara 200, 207, 209

- Stark Rachel E. 206, 208
Stromenger Zuzanna 169, 209
Stuart-Hamilton Ian 73, 209
Sullivan Susan A. 41, 209
Szczubiałka Michał 199
Szubka Tadeusz 209
Szuścik Urszula 7, 209
Szweykowska Alicja 96, 200, 207, 209
Szweykowski Jerzy 96, 200, 207, 209
Szymanek Krzysztof 93, 209
- Ś**wiątczak Bartłomiej 201
- T**ałasiewicz Mieszko 8, 28, 111, 112, 114, 209, 210
Tarłowski Andrzej 204
Terrace Herbert S. 108, 110, 111, 113, 120, 209
Thal Donna J. 54, 201
Tokarski Ryszard 198, 211
Tomasello Michael 112, 209
Tomaszewski Tadeusz 202, 204, 209, 210
Treiman Rebecca 181, 203
Turner Jeffrey S. 40, 41, 45, 53, 54, 56, 108, 118—120, 210
Tversky Amos 88, 90, 97, 99, 124, 201, 210
- V**aid Jyotsna 198, 210
Vaughn Lesley S. 46, 204
Vosniadou Stella 209, 210
- W**aismann Friedrich 7, 19, 205, 210
Walentukiewicz Wiesław 20, 22, 28—30, 32, 34, 71, 77, 87, 106, 107, 136, 155, 174, 210
Walton Gail E. 45, 47, 86, 210
Wannenmacher Wolfgang 198, 208
- Ward Thomas B. 198, 210
Warren Neil 208, 210
Waxman Sandra R. 11, 80, 122, 133, 156—158, 198, 199, 202—205, 210, 211
Weiskopf Sally 39, 63, 98, 100, 140, 199
Welch Jenny 79, 131, 157, 211
Werker Janet F. 52, 207, 210
Wertheimer Max 42, 210
Whorf Benjamin L. 37, 61, 103, 158, 200, 205, 210
Wierzbicka Anna 25, 48, 49, 103, 129—131, 211
Wilson Brendan 108, 211
Wilson Robert A. 202, 206, 207, 209, 211
Wittgenstein Ludwig 7, 10, 13, 19, 20, 24, 29, 97, 100, 108, 118, 174, 175, 185, 195, 198, 202, 203, 205, 209—211
Wojciechowski Aleksander 199
Woleński Jan 199
Wolniewicz Bogusław 201, 211
Woodward Amanda L. 11, 29, 108, 110—117, 120, 121, 127, 138, 195, 211
Wróbel Szymon 93, 211
Wu Ling L. 24, 211
Wundt Wilhelm 8
Wundheiler Aleksander 19, 211
- X**u Fei 79, 104, 131, 157, 211
- Y**ounger Barbara 46, 211
Yourgrau Palle 203, 211
- Z**agrodzki Michał 205
Zakrzewska Zofia 207
Zeki Semir 40, 211
- Ż**egleń Urszula 10, 12, 66, 67, 72, 211

Indeks rzeczowy*

- abstrakcja (abstrahowanie) 85, 160, 161
- akt
- chrztu 20, 23, 28, 29, 107, 108, 110, 125, 129, 130, 184—189, 192, 194, 197
  - nazywania (nazywanie) 17, 21—23, 27, 28, 31, 35, 85, 100, 102, 103, 107—112, 116, 117, 124, 128—134, 138, 140, 142, 151, 164, 167, 186, 187, 192, 197
  - odnoszenia 66, 110, 112, 114, 127
  - przedstawiania 28, 192—194
- analiza (analizowanie) 91, 97, 99, 116, 160
- antynaturalizm metodologiczny 12
- arbitralność językowa 48, 174
- błędy (popętniane podczas nauki języka)
- 17, 18, 31, 37, 82, 117, 121, 142, 147, 151, 159, 176—181, 187, 188, 197
- cechy (własności)
- abstrakcyjne 21, 44—47, 49, 157
  - konstytutywne w użyciu
    - jednostkowym (indywidualne, indywidualowe) 15, 16, 74, 75, 78, 134, 137, 162, 183, 187, 189—191, 194, 196
    - ogólnym 74
    - w wersji
- ontologicznej (cechy stałe modalnie, istotne) 15—17, 74, 76, 89, 93, 134, 136, 137, 155, 161, 167—169, 174, 175, 186, 194, 196
- standardowej (cechy logiczne, konieczne i wystarczające) 15—17, 74, 76, 134, 136, 137, 155, 162, 165—167, 171, 173—175, 181—183, 194, 195
- teoriopoznawczej (cechy wyznaczone przez teorie) 15—17, 74, 76, 134, 136, 137, 155, 169—172, 174—176, 194, 196
- nietypowe 75, 136, 137, 164
- nieważne 169, 182
- przygodne (przypadkowe) 137, 181—183, 189, 191, 193
- typowe 15—17, 23, 75, 77, 134, 136, 137, 155, 160, 161, 162—164, 165, 171, 174, 181, 196
- ważne 116, 159, 163, 165, 169, 170, 172, 173, 178, 179
- cue-valid 163
- czynności referencyjne 14, 17, 29, 47, 106, 113—115, 121, 127, 130, 138, 197

---

* Użycia niektórych terminów zostały pominięte. W indeksie uwzględniono jedynie te ważne ze względów merytorycznych. Czcionką pogrubioną odnotowano miejsca najważniejszych użyc. Czasem podano numery stron, gdzie można znaleźć opisy przykładów, do których odnosi się termin, choć on sam nie występuje.

- definicja cząstkowa 20, 141, 142, 166
 probabilistyczna 140, 141
- definicja deiktyczna (ostensywna)
 naukowa 172—176
 potoczna 172—176
 prosta 28—34, 130, 134, 154, 159,
 166, 174, 181, 182, 185, 192, 193,
 195—197
 przez abstrakcję 20, 97
 zdań 28
 z intencją usunięcia błędu 31, 181
 złożona 28, 30—34, 188—192, 196,
 197
- definicja deiktyczno-indukcyjna (osten-
 sywno-indukcyjna) 20, 28, 34, 134, 135,
 138—154, 162—174, 194, 196, 197
 równoważnościowa 20, 32, 34, 146,
 151, 154, 166
- deiktyczny
 punkt wyjścia 30
 zwrot intencyjny 31
- deskrypcja określona w użyciu
 atrybutywnym (opisowym) 193
 referencyjnym (wyróżniającym) 193
- detektor
 cech 40
 głębi 44
 Heringa 40
 ustalający podobieństwo 90
- determinizm
 fizjologiczny 37, 48, 197
 językowy 37, 38, 60—62, 158
 kulturowy 38, 60, 61, 158, 197
 psychologiczny 38, 197
- domkniętość zbioru (domknięty zbiór)
 141, 142
- dualizm 65, 66
 interakcjonistyczny 66, 67
 nieinterakcjonistyczny 66
- efekt
 magnesu percepcyjnego 52
 naśladownictwa 117
 pierwszeństwa 23
 rzeczownikowego pomijania 132
- eksternalizm 66, 67
 semantyczny 67
- eliminatywizm 58, 65
- emergentny koalicyjny model nauczania
 słów 122
- epifenomenalizm 66
- Gestalt (całość; figura) 43, 84, 90
- gesty 17, 29, 30, 56, 111, 114, 125, 127,
 139, 193
 komunikacyjne 114
 proszące o coś 114
 referencyjne 55, 114
- idealizm 67
- identyfikowanie (rozpoznawanie) dźwię-
 ków 51—53, 56
- instruktor 21
- instruowany 21
- intencja (akt intencji)
 nauczania nazwy zbioru poziomu
 podrzędnego 81
 podstawowego 81
 nazwania 28, 29, 31, 32, 35, 116,
 130, 153, 187, 188
 oznaczania 31, 35, 116, 153
 referencyjna 112, 113, 127
 usunięcia błędu 31, 181
- internalizm 66, 67
 epistemiczny 67
- intersubiektywna
 komunikowalność 102
 spostrzegalność 91
 sprawdzalność 102
- intuicyjne uchwycenie względu i stopnia
 podobieństwa 160, 161
- język (użycie) potoczny 7, 13, 91, 138,
 175, 186
- kategoria (zbiór) 21
 biologiczna 89, 94
 dorosłych 39, 41, 45, 46, 63, 80—82,
 158, 178
 dziecięca 39, 41—47, 51, 56, 68—70,
 79—86, 90, 95, 101, 104, 109,
 118, 122, 124, 133, 157, 171,
 177—179, 182
 naturalna 41, 48, 73, 80, 84, 92,
 104, 167, 172, 173
 oparta na
 cechach 162—172, 188—192
 relacji 138—154
 poziomu
 nadrzędnego 27, 80, 83, 100,
 101, 157, 159

- podrzednego 27, 81, 83, 94, 96, 100, 101
  - podstawowego 78—85, 144—154, 196, 197
- rodzajowa (gatunkowa) 89, 94, 98, 145
- semantyczna 48
- kategoryzacja
  - biologiczna (botaniczna) 89, 94—96
  - naukowa 25, 95, 96
  - potoczna 25, 89, 94, 95
  - psychologiczna 95
- klasyfikacja
  - biologiczna (botaniczna) 89, 93, 94, 172
  - naukowa 94
  - potoczna 94
  - psychologiczna 95
- kojarzenie (skojarzenie) 108
- kolory (barwy) w porządku
  - fizjologicznym (ogniskowe, podstawowe) 40, 57, 62—65, 98, 100
  - fizycznym 57—60, 63
  - kulturowym 49, 57, 60—63
  - obiektywnym 64
  - subiektywnym 64
- koncepcja pojęcia, zob. pojęcie
- konkretne
  - cechy 22, 26, 29, 160
  - relacje 22, 26, 29
  - rzeczy 22, 26, 29, 134
- kryterium
  - bycia desygнатem 173, 174
  - oceny przynależności do zbioru 136, 137, 140—142, 151, 156, 158, 159, 172, 174, 176, 196
  - rozpoznawania desygнатów 173, 174
- lepszy/gorszy przykład kategorii 16, 23, 77, 88, 144, 154, 176
- łańcuch desygנacyjny (komunikacyjny, d-łańcuch) 22, 106, 107, 134, 186, 187
- mereologia 33
- model magnezu języka ojczystego 52
- monizm 65, 66
- myślenie
  - abstrakcyjne 119, 185
  - analityczne 158, 159
  - dialektyczne 119
  - formalne (matematyczne) 119
  - nieanalityczne 158, 159
- nadużycie procedury 188
- naśladowanie 54, 104, 117
- naturalizm (naturalizacja) 9, 12, 13
- naturalne przerwy 15, 26, 42, 44, 89, 95, 123, 142—144, 152
- nazwa
  - abstraktów 28, 71
  - gatunkowa (gatunku) 90, 130, 167, 184
    - esencjalna 90
  - generalna 27
  - indywidualna 27, 28, 151
  - jednostkowa (w użyciu jednostkowym) 26, 73, 74, 126, 134, 138, 190
  - ogólna (w użyciu ogólnym) 21, 22, 26—28
  - policzalna 81
  - poziomu
    - nadrzednego 27
    - podrzednego 27, 81
    - podstawowego (podstawowa) 27, 50, 56, 73, 78, 79, 81—83, 90, 101, 102, 104, 105, 122, 129, 146, 196
    - prosta 27, 28, 51, 94, 95, 129
    - pusta 71
    - realna 79
    - własna (imię własne) 17, 21, 22, 26—28, 33, 55, 106, 116, 126, 132, 138, 164, 181, 183—194, 196
    - złożona 27, 51
- niejednoznaczności semantyczne 14, 17, 37, 38, 125—127, 197
- nieodróżnianie (nieodróżnialność) 17, 76, 136, 137, 152—154, 174
  - kulturowe 152
  - percepcyjne 124, 152—154
- nieprawidłowe
  - ekstensje (ustalenie zakresów nazwy) 176—178
  - nadanie nazwy 117, 176, 178—181
  - ustalenie cech wspólnych 178, 179
- niewypał 188

- odróżnianie 83, 84, 85, 93
językowe (kulturowe) 157, 158
percepcyjne 152—154
- oznaczanie 21, 22
- paralelizm 66
- podobieństwo
będące relacją
czterargumentową 97
dwuargumentową 96, 97
k-argumentową 96
n-argumentową 96
nierównoważnościową 97, 99,
151, 153, 160, 196
równoważnościową 97, 160
trójargumentową 87, 88, 96, 97
- cech
pozazmysłowych 93
zmysłowych 93
- intuicyjne 93
- obiektywne 91
- ogólne (percepcyjne) 15—17, 33, 76,
77, 85—99, 103, 104, 116, 123,
139, 140, 143, 158, 159
- percepcyjne pełniące funkcję
klasyfikującą 87, 88
porządkującą 87, 88
- rodzinne 97, 175, 195
- silne 77
- szczegółowe (pod jakimś względem,
w jakimś stopniu) 93, 97
- wyraźne 93
- pojęcie
abstrakcyjne (dla abstraktów) 71,
136
egzemplarzowe 15, 16, 34, 75, 116,
182, 188—192, 197
klasyczne 15, 16, 34, 75, 78, 116,
135, 167, 172, 174—176, 182,
195
w wersji
ontologicznej (modalnie sta-
łe) 15, 76, 167—169
standardowej (w sensie lo-
gicznym) 15, 70, 71, 76,
165, 166
teoriopoznawczej (zależne od
teorii) 15, 76, 169—172
klasyfikujące 15, 77, 155
- nadrzędne 80, 83, 101
- podrzędne 80, 83, 101
- podstawowe (poziomu podstawo-
wego) 15—17, 27, 34, 57, 72, 73,
76—78, 80, 81, 83, 89, 100, 101,
103—106, 144—152
- porządkujące 77, 155
- prototypowe 15, 16, 34, 75, 77, 135,
162—164, 183
w sensie psychologicznym 70, 71
- pojęciowa spójność 171
- pojęciowe uniwersalia 48
- porównywanie (porównanie) 23, 25, 52,
54, 88, 90, 92, 97, 99, 116, 134, 136,
153, 154, 157, 160, 161, 162, 174, 179,
181
- postawy referencjalne 111
- potrzeba nauczania
naukowych pojęć (naukowych kate-
goryzacji) 25
potocznych pojęć (potocznych kate-
goryzacji) 25, 138
- preferencje definicyjne 116
- problem
błędny
niezaliczenia 147, 151
zaliczenia 147, 151, 159
- definicyjny 166
- doboru próbek 135, 136, 146
- nadania tej samej lub różnej nazwy
135, 136, 156—158, 161, 170
- niemożliwości ustalenia
cech przed ustaleniem elemen-
tów zbioru 92, 175
elementów zbioru przed ustale-
niem cech 92, 175
nieskończonego porównania przed-
miotów w celu ustalenia cech 92
- Proste Wyjaśnienie 16, 163
- próbki (przykłady) 22—26
bliskie 148—150, 153
dobre 7, 23, 26, 39, 40, 144—151
dodatkowe (dowolne) 25
- fizjologiczne (wydatne fizjologicz-
nie; percepcyjne punkty odniesie-
nia) 23, 26, 38—46, 62, 129, 134,
196
- gorsze 16, 23, 77, 154, 176
- kanoniczne 24, 25, 153

- kulturowe (ważne kulturowo; wzorcowe) 23, 26, 47—50, 60—62, 78, 129, 196
 lepsze 16, 23, 77, 88, 154, 176
 negatywne 23, 137, 144—154, 163
 niedobre 23, 26, 135, 137, 144, 146—150, 152
 nietypowe 23, 137, 137, 161, 164
 pozytywne 23, 137, 144—154, 163
 semantyczne (punkty odniesienia semantyczne) 23, 63, 64, 87, 88, 98, 130, 134, 140, 143, 145—154
 standardowe 24, 153
 typowe 23, 137, 161—164
 przedmiot 22
 realizm 67
   metafizyczny 66
 redukcjonizm 65
 referencja 22, 116, 127, 128, 197
 relacja
   bycia
     bardziej podobnym ogólnie do... niż do ... 76, 87, 88, 92, 96, 136, 137, 150
     do... od ... 87, 88
     nieodróżnialnym od ... (nieodróżnialności) 17, 76, 136, 137, 152—154, 174
     podobnym (ogólnie) do ... 76, 82, 87, 92, 96—99, 124, 136, 137, 139, 140, 145—150, 163
   jednakowości 167, 168
   podporządkowania 173
   przyczynowa (związek przyczynowy) 22, 65, 66, 107—110
   takozsamości rodzajowej 173
 relatywizm językowy 37, 61, 103
 słowo-egzemplarz 22
 słowo-typ 22
 strategia
   agresywna 131—133
   konserwatywna 131—133
 styl myślowy 61
 symbol „↓” 29, 30, 138, 139
 teoria kolorów
   eliminatywistyczna (eliminatywizm) 57, 58
   realistyczna 57, 58
   relacyjna 57, 58
 teoria odniesienia
   mieszana 107
   opisowa (atrybutywna, deskrypcyjna, pośrednia) 107
   przyczynowa (bezpośrednia, nowa) 10, 17, 106—108, 110, 119, 186
 termin (zob. też nazwa)
   naturalnorodzajowy 173, 174
   sposrżeżeniowy (obserwacyjny, elementarny) 101—103, 174
   sztywny (ściśle wyrażenie, stały de-sygnator) 167, 186
 teza Quine’a o
   nieokreśloności
     odniesienia 125—127
     teorii naukowych 126
   niezdeterminowaniu przekładu terminów 37, 38, 125—127
   zdań 126
 tło 42
 treść (lub cecha)
   charakterystyczna 73, 74, 190, 191
   konstytutywna 73—75, 170, 171, 175
   nazwy jednostkowej 73, 74,
   pleonastyczna 73, 74, 165
 umiejętności
   etyczne 119—121, 128, 197
   fonetyczne 50, 52—54, 78, 197
   ‘gromadzenia’ w umyśle jednostkowych przykładów 181
   logiczne 118, 119, 128, 197
   metodologiczne 116—118
   poznawcze 78, 116, 160
   psychologiczne 121—124
   rozwoju pojęciowego, 71
   semantyczne 111—116, 128, 197
   tworzenia zbiorów 181
   zwracania uwagi na przedmiot (ostensywnego komunikowania się) 114
 uogólnianie 116, 160
 utożsamianie językowe 158
 warunek
   indukcyjny 34, 141, 142, 151

- wyjściowy 34, 136, 141, 149, 151
- ważność kulturowa 23, 24, 26, 47—50, 131, 172, 197
- własności
  - semantyczne 10, 22, 107
  - wyższego rzędu 63, 64
- wrodzona
  - wiedza na temat racjonalności rodziców 121
  - zdolność
    - budowania pojęć 48, 57, 66, 67
    - do referencji (interpretacji referencyjnej) 111, 112, 115
    - odkrywania podobieństwa ogólnego 116, 123, 197
  - preferowania
    - cech ludzkiej twarzy 46
    - twarzy atrakcyjnych 46
  - tworzenia reprezentacji próbek 48
  - ujęcia przedmiotu całościowo 43
  - ustalania
    - identyczności 118
    - należenia do zbioru 118
    - wydawania dźwięków 54
- wrodzony prototyp twarzy 86
- wydatność
  - fizjologiczna 8, 23, 26, 38—48, 57, 122, 197
  - zbiorów 26
- zalecenie metodologiczne 164, 183
- zasada/ograniczenie/przypuszczenie 38, 103, 111, 121—124, 127, 132, 133, 197
  - efektu rzeczownikowego pomijania 132
  - kategorii poziomu podstawowego: rzeczy, cech, relacji 82, 122
  - konwencjonalności 123
  - kooperacji Grice'a 120
  - nazywania 124, 131, 132
  - nowa nazwa — nienazwana kategoria 123
  - nowa nazwa — nowy przedmiot 133
  - referencji 122, 124
  - rozszerzenia 122—124, 131, 132, 184
  - taksonomiczna 132
  - zakresu
    - kategorii 123
    - rzeczy 122
- zbiór w sensie
  - dystrybutywnym 33
  - kolektywnym 33
- zdanie
  - atomowe 27
  - elementarne 20, 27, 28
  - naukowe 101
  - obserwacyjne 101, 102, 174
  - performatywne (performatywy) 187, 188
  - proste 56
  - złożone 56
- znak (termin) pierwotny 17, 20

Wiesław Walentukiewicz

Ostensive definitions versus concepts **Studies which combine language philosophy and cognitive psychology**

Summary

The book treats about teaching concepts and language. Teaching often takes place in an ostensive context, in which a special role is played by deictic definitions. The book focuses on four factors which play an important part during language teaching, namely, physiological, cultural, psychological and philosophical ones. An emphasis was put on the fact that the first categories are built around physiologically-salient subjects. The role of a cultural factor in shaping the learner's linguistic system, particularly the importance of teacher's referential means. It was assumed that many tools used by a child when language learning is inborn in nature. From a philosophical perspective the solution was to be given to many problems connected with reference, including the problem deriving from Quine's thesis of translational indeterminacy of terms. Claiming that initially the learners use overall similarity, an attempt was made to solve other issues such as the lack of possibility to define the features before defining the elements of the class, to define the elements of the class before defining the features, an indefinite comparison of objects in order to define their features.

The results from philosophical studies, but not only, were used. Mainly it was the studies concerning deictic definitions, but also the results from the cognitive psychology, especially the ones concerning concepts.

The author distinguishes four types of concepts: basic, prototypical, classical, exemplar. Classical concepts can take on three forms: a standard one when they are formed on the basis of constitutional features according to Ajdukiewicz and then are called logical concepts, an ontological one when they are formed based on constitutional features that are the same in all possible worlds, and then are called modal concepts, and an epistemological one when they are formed on the basis of the constitutional features defined by theories and then are called theory-based concepts. A special role is played by concepts built in the very beginning — basic concepts. They are formed on the basis of an overall similarity to e.g. objects physiologically-salient or for cultural reasons. An overall similarity is not reducible to strictly defined features. In contrast to basic concepts, the remaining types of concepts are built on the basis of features.

To be able to use general terms, the learner must earlier learn the ability to build basic, prototypical and classical concepts. Learning the ability to build exemplar concepts, on the other hand, is needed to use individual names, particularly proper names. The author proves that both general names and individual ones are introduced to the language by

means of naming acts (simple ostensive definitions), and, subsequently, mental representations (concepts) are built for them on the basis of complex deictic definitions. In the last case, ostensive definitions take on the form of inductive definitions.

Extremely important are also semantic points of references introduced during naming acts which allow for not only “anchoring” the word in the world, but can “stop” spreading of the word usage on the objects not belonging to its scope or “introduce” the objects to its scope.

Wiesław Walentukiewicz

Ostensive Definitionen und Begriffe

Die Forschungen auf dem Gebiet der Sprachphilosophie und der kognitiven Psychologie

Zusammenfassung

Die vorliegende Arbeit betrifft das Erlernen von Begriffen und von der Sprache. Diese Lehre hat oft einen ostensiven Kontext, wo besondere Rolle ostensive Definitionen spielen. Der Verfasser konzentriert sich auf vier Faktoren, welche eine wichtige Funktion beim Sprachunterricht erfüllen; d. h. physiologische, psychologische, philosophische Faktoren und Kulturfaktoren. Er weist uns darauf hin, dass rund um physiologisch beträchtliche Gegenstände erste Kategorien gebildet werden, und betont die Bedeutung des Kulturfaktors bei der Bildung von einem Sprachsystem des Lernenden und vor allem aber die Wichtigkeit der von dem Sprachlehrer getroffenen referenziellen Maßnahmen. Viele von dem Kind für den Sprachunterricht gebrauchten Werkzeuge sind angeboren. Die mit der Referenz verbundenen Probleme, darunter das aus der These von der Indetermination der übertragenen Termini resultierende Problem, bemühte man sich aus philosophischer Sicht zu lösen. Der Verfasser überzeugt uns davon, dass der Lernende während des Sprachunterrichts zunächst eine gesamt Ähnlichkeit benutzt. Demnach versuchte er auch Folgendes zu klären: die Unmöglichkeit, bestimmte Eigenschaften noch vor der Bestimmung der Klasselemente zu bestimmen; die Unmöglichkeit, die einzelnen Klasselemente noch vor der Bestimmung von Eigenschaften zu bestimmen; unendlicher Vergleich von Gegenständen zwecks der Bestimmung von Eigenschaften.

In seiner Monografie machte sich der Verfasser nicht nur die Ergebnisse der philosophischen Forschungen über ostensive Definitionen zunutze. Er schöpfte auch aus den, besonders die Begriffe betreffenden Forschungen von den kognitiven Psychologen.

Der Verfasser unterscheidet vier Arten der Begriffe: Grundbegriff, prototypischer Begriff, klassischer Begriff, exemplarischer Begriff. Klassische Begriffe können dreierlei Formen einnehmen: Standardform, wenn sie aufgrund der konstitutiven Eigenschaften nach der Meinung von Ajdukiewicz gebildet und logische Begriffe genannt werden; ontologische Form, wenn sie aufgrund der konstitutiven, in allen möglichen Welten identischen Eigenschaften gebildet und Modalbegriffe genannt werden; und epistemologische Form, wenn sie aufgrund der konstitutiven Eigenschaften gebildet und die von der Theorie abhängigen Begriffe genannt werden. Eine besondere Rolle spielen aber die am frühesten gebildeten — Grundbegriffe. Die entstehen aufgrund der gesamten Ähnlichkeit z. B. mit den physiologisch beträchtlichen oder kulturbedingten Gegenständen. Die Gesamt Ähnlichkeit lässt sich nicht auf streng bestimmte Eigenschaften reduzieren. Im Unterschied zu Grundbegriffen werden alle übrigen Begriffe aufgrund der Eigenschaften gebildet.

Damit der Lernende im Stande ist, allgemeine Namen zu gebrauchen, muss er früher die Fähigkeit, grundlegende, prototypische und klassische Begriffe zu bilden, beherrschen. Der Lernende muss exemplarische Begriffe bilden können, damit er die einzelnen Namen, insbesondere Eigennamen, gebrauchen könnte. Der Verfasser argumentiert, dass sowohl allgemeine wie auch einzelne Namen in die Sprache mittels Benennungsakten (einfache ostensive Definitionen) eingeführt werden und dann auf der Grundlage von zusammengesetzten ostensiven Definitionen werden für sie geistige Repräsentanten (Begriffe) gebildet. In dem letzten Fall nehmen ostensive Definitionen die Form der induktiven Definitionen an.

Äußerst wichtig sind hier auch semantische, in die Benennungsakte eingeführte Bezugspunkte, die ein Wort in der Welt „verankern“ lassen, aber auch die Verbreitung von der Anwendung des Wortes auf die dem Wortbereich nicht gehörenden Gegenstände „verhindern“ oder die Gegenstände in den Wortbereich „einführen“ können.

Redaktor
Agnieszka Plutecka

Projektant okładki
Małgorzata Pleśniar

Redaktor techniczny
Małgorzata Pleśniar

Korektor
Mirosława Żłobińska

Copyright © 2011 by
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
Wszelkie prawa zastrzeżone

ISSN 0208-6336
ISBN 978-83-226-2008-3
(wersja drukowana)

ISBN 978-83-8012-648-0
(wersja elektroniczna)

Wydawca
Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego
ul. Bankowa 12B, 40-007 Katowice
www.wydawnictwo.us.edu.pl
e-mail: wydawus@us.edu.pl

Wydanie I. Ark. druk. 14,5. Ark. wyd. 17,5. Papier offset.
kl. III, 90 g Cena 22 zł (+ VAT)

Łamanie: Pracownia Składu Komputerowego
Wydawnictwa Uniwersytetu Śląskiego
Druk i oprawa: PPHU TOTEM s.c.
M. Rejnowski, J. Zamiara
ul. Jacewska 89, 88-100 Inowrocław

Cena 22 zł
(+ VAT)

Wiesław Walentukiewicz

Definicje deiktyczne a pojęcia

ISSN 0208-6336
ISBN 978-83-8012-648-0

[Kup książkę](#)